

AUTORKA ÚSPĚŠNEJ HISTORICKEJ SÉRIE *SEDEM SESTIER*

DIEVČA NA ÚTESE

LUCINDA
RILEYOVÁ

TATRAN

DIEVČA NA ÚTESE

LUCINDA RILEYOVÁ

TATRAN

Z anglického originálu Lucinda Riley: The Girl on the Cliff,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Penguin Books Ltd, London 2011,
preložila Zuzana Gáliková.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2021 ako 5267. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu navrhol Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Adriana Oravcová
Jazyková redaktorka Ivana Fábryová
Technická redaktorka Eva Zdražilová
Sadzba RS servis, Bratislava
Vytlačil Tisk centrum, s.r.o, Moravany u Brna.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

The author has asserted her moral rights.

Text copyright THE GIRL ON THE CLIFF © Lucinda Riley 2011

Translation © Zuzana Gáliková 2020

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2021

ISBN 978-80-222-1157-4

Pre Stephena

Aurora

Ja som ja.

A chcem ti vyrozprávať príbeh.

Tieto slová sú najväčšou výzvou pre každého spisovateľa, aspoň tak som počula.

Najťažšie je začať, preto som si pomohla prvým spisovateľským pokusom svojho mladšieho brata. Jeho prvá veta ma dostala svojou jednoduchosťou.

Takže začínam.

Musím ťa upozorniť, že nie som profesionál. Vlastne si ani nepamätám, kedy som naposledy vytiahla pero a papier. Vždy som sa vyjadrovala iba svojím telom. Ale už to nejde, a tak som sa rozhodla prejavíť svojou myslou a písaním.

Netúžim po tom, aby môj príbeh vydali, obávam sa, že moje pohnútky sú oveľa sebeckejšie. Som v životnej etape, ktorej sa každý desí – moje dni naplňa minulosť, budúcnosť sa pomínie rýchlo.

Jednoducho to treba urobiť.

Myslím si, že môj príbeh a príbeh mojej rodiny, ktorý sa začal takmer sto rokov predtým, ako som sa narodila, je zaujímavý.

Viem, že si to o svojom príbehu myslí každý. A je to pravda. Existencia každej ľudskej bytosti je fascinujúca. V našich príbehoch vystupuje poriadna nádielka dobrých aj zlých postáv.

A takmer vždy, celkom nenápadne, sa objavujú aj tie zázračné.

Dostala som meno podľa princeznej zo známej rozprávky. Možno preto som vždy verila v kúzla a zázraky. Keď som dospela, pochopila som, že rozprávky sú alegória na úžasný tanec života, ktorý začíname tancovať v okamihu svojho narodenia.

A niet z neho úniku až do dňa našej smrti.

Drahý čitateľ – oslovujem ťa takto, pretože musím vychádzať z predpo-

kladu, že môj príbeh kohosi zaujal, a dúfam, že si to práve ty – dovoľ mi ho teda vyrozprávať.

Veľa postáv zomrelo, skôr než som prišla na svet; aby som ich priviedla k životu, čo najlepšie využijem svoju predstavivosť.

Ako tu sedím a zamýšľam sa nad minulými udalosťami, o ktoré sa so mnou podelili dve generácie, vidím, že všetky spája jediná téma. Áno, láska. A rozhodnutia, ktoré robíme v jej mene.

Možno si pomyslíš, že hovorím o láske medzi mužom a ženou. Máš pravdu, v mojom príbehu nechýba. No existujú aj iné vzácne formy lásky, ktoré sú rovnako mocné, napríklad rodičovská láska. Alebo jej deštruktívne podoby, ktoré po sebe zanechávajú spúšť.

Druhou témou je neuveriteľné množstvo čaju, ktoré moje postavy vypijú. Ale to som už asi príliš odbočila. Odpusť mi, stáva sa to tým, čo sa cítia starí. Treba sa s tým zmieriť.

Budem ťa sprevádzať a objavím sa vždy, keď bude treba čosi vysvetliť, pretože tento príbeh je zložitý.

Aby to nebolo také jednoduché, začnem takmer od konca svojho rozprávania, v tom čase som bola osemročná polosirota. Vrchol útesu s výhľadom na Dunworleyskú zátoku bol mojím najobľúbenejším miestom na svete.

Kde bolo, tam bolo...

Dunworleyská zátoka, Západný Cork, Írsko

Drobná postava stála nebezpečne blízko okraja útesu. Bujná hriva dlhých červených vlasov jej viala vo vetre. Tenké biele bavlnené šaty jej siahali k členkom. Bola bosá. Ruky s roztvorenými dľaňami naťahovala k sivému spenenému oceánu v hĺbke a bledú tvár dvíhala k oblohe, akoby sa ponúkala za obeť živlom.

Grania Ryanová ju pozorovala, zhypnotizovaná zjavom, ktorý pôsobil dojmom prízraku. Zdalo sa jej, že sa nemôže spoľahnúť na vlastné zmysly, nebola si istá, či to, čo vidí, je skutočné. Na okamih zažmurila oči, no keď ich opäť otvorila, dievča na útese bolo stále tam. Prinútila sa urobiť niekoľko opatrných krokov vpred.

Keď podišla bližšie, zbadala, že je to ešte dieťa. Biele šaty, čo malo na sebe, bola v skutočnosti dlhá nočná košeľa. Grania si všimla čierne búrkové mračná, ktoré sa hnali od mora, a na líkach ju zaštipali prvé dažďové kvapky. Dievčatko vystavené divokému prostrediu pôsobilo krehko a bezmocne. Grania podvedome zrýchlila.

Vietor jej čoraz zúrivejšie svištal okolo uší. Grania zastala niekoľko metrov od malej postavy, ktorá sa ani nepohla. Maličké modrasté prsty na nohách ju stoicky držali na skale, zatiaľ čo silnejúci vietor bičoval chudúcke telo a ohýbal ho ako mladú vrbu. Grania podišla ešte bližšie, zaváhala a postála. Inštinkt jej radil rozbehnúť sa a zdrapnúť ju, no ak je zmätená a v poslednej chvíli sa otočí, stačil by jediný chybný krok, ktorý by vyústil do nepredstaviteľnej tragédie. V hĺbke niekoľkých desiatok metrov sa na skalách trieštili spenené vlny, dieťa by tam našlo istú smrť.

Granie sa zmocňovala panika, zúfalo premýšľala, ako ju dostať do bezpečia. Skôr než stihla zakročiť, dievča sa pomaly otočilo a hľadelo na ňu neprítomným pohľadom.

Grania inštinktívne vystrela ruky. „Neublížim ti, sľubujem. Pod' ku mne, pomôžem ti.“

Dievča na kraji útesu sa ani nepohlo.

„Ak mi povieš, kde bývaš, vezmem ťa domov. Prechladneš. No tak, len poď, neboj sa.“

Grania urobila ďalší krok, a vtom akoby sa dievča prebralo zo sna, tvárou mu prebehol vystrašený výraz. V okamihu sa rozbehlo ponad útes preč od Granie, až zmizlo v dialke.

„Už som chcela poslať za tebou pátraciu čatu. Vonku sa ženia všetci čerti, veru tak.“

„Ale, mami, mám už tridsaťjeden rokov, z toho posledných desať žijem na Manhattane,“ sucho skonštatovala Grania a zavesila si premočenú bundu nad kuchynskú pec. „Nemusíš si o mňa robiť starosti, som už veľká, čo si zabudla?“ Usmiala sa, podišla k matke, ktorá prestierala stôl na večeru, a pobožkala ju na líce. „Vážne.“

„To je síce pravda, ale poznala som silných mužov, ktorých v takomto nečase strhlo z útesu.“ Kathleen Ryanová kývla k oknu, vonku besnel vietor. Hnedé vetvičky ošlahanej vistérie búšili o okennú tabuľu.

„Uvarila som čaj.“ Kathleen si poutierala ruky do zástery a podišla k peci. „Dáš si?“

„To by bolo skvelé, mami. Poď si sadnúť, na pár minút si vylož nohy, nalejem aj tebe.“ Grania jemne postrčila matku k stolu, odtiahla stoličku a usadila ju na ňu.

„Ale iba na päť minút, moja. Chlapci tu budú o šiestej, hladní ako vlci.“

Grania naliala silný nápoj do dvoch šálok a nenápadne nadvihla obočie nad matkinou úslužnou oddanosťou voči manželovi a synovi. Za tých desať rokov, čo bola preč z domu, sa nič nezmenilo. Kathleen robila mužom v dome poskoka, ich potreby boli vždy na prvom mieste. Matkin život ostro kontrastoval s jej svetom, kde emancipácia a rovnosť pohlaví boli samozrejmosťou. Granii sa to nepáčilo.

No aj tak... mala síce slobodu a nepodliehala tomu, čo väčšina moderných žien považovala za staromódnu mužskú tyranu, ale kto z nich dvoch bol spokojnejší so svojím životom – matka či dcéra? Grania si smutne vzdychla a naliala matke do čaju mlieko. Odpoveď poznala.

„Nech sa páči, mami. Dáš si sušienku?“ Grania položila pred Kathleen škatuľu a otvorila ju. Ako zvyčajne, bola plná maslových sušienok, praliniek a pudingového pečiva. Ďalšia spomienka na detstvo, na túto

ponuku by jej štíhle priateľky z New Yorku hľadeli s rovnakou hrôzou ako na atómovú bombu.

Kathleen si vzala dva kúsky a utrúsila: „No tak, vezmi si aj ty a prisdni si ku mne. Nezeješ viac než vrabec.“

Grania sa poslušne zahryzla do sušienky a pomyslela si, že vďaka matkinej výdatnej domácej strave sa už desať dní – odkedy je doma – cíti plná na prasknutie. Napriek tomu si bola istá, že v porovnaní s inými ženami, ktoré spoznala v New Yorku, mala najzdravší apetít. A navyše rúru a sporák vo svojom byte používala na ich pôvodný účel, nie len ako pohodlné miesto na odkladanie riadu.

„Prechádzka ti trochu pomohla vyčistiť si hlavu, však?“ opatrne sa spýtala Kathleen a načiahla sa po pralinku. „Keď mi čosi vrta v hlave, idem von a vždy prídem na nejaké riešenie.“

„Vlastne...“ Grania si odpila z čaju, „videla som vonku niečo zvláštne, mami. Na kraji útesu stálo asi osemročné alebo deväťročné dievčatko iba v nočnej košeli. Malo nádherné, dlhé ryšavé kučery... zdalo sa mi, akoby bolo námesačné, pretože keď som prišla k nemu, otočilo sa a jeho pohľad bol...“ Grania hľadala priliehavý výraz, „... prázdny. Akoby ma ani nevidelo. Zrazu sa spamätalo a zutekalo ako splašený zajac chodníkom nad útesmi. Nevieš, kto by to mohol byť?“

Grania si všimla, že matka zbledla. „Si v poriadku, mami?“

Kathleen sa viditeľne zachvela. Cívela na dcéru. „Vravíš, že si ju videla pred pár minútami na prechádzke?“

„Áno.“

„Matka Božia!“ Kathleen sa prežehnala. „Sú späť.“

„Kto je späť, mami?“ spýtala sa Grania znepokojene.

„Prečo sa vrátili?“ Kathleen sa otočila k oknu a uprene hľadela do tmy. „Čo chcú? Myslela som si... dúfala som, že sa to už skončilo, že sú na dobro preč.“ Kathleen schmatla Graniu za ruku. „Si si istá, že to bolo dievča, nie dospelá žena?“

„Jasné, mami. Ako som povedala, mohla mať tak osem, deväť rokov. Bála som sa o ňu. Bola bosá a zdalo sa mi, že je úplne premrznutá. Ak mám byť úprimná, nebola som si istá, či nevidím ducha.“

„Veru nie si ďaleko od pravdy, Grania,“ zamrmlala Kathleen. „Museli sa vrátiť pred pár dňami. Minulý piatok som išla po kopci a prechádzala som popri ich dome. Bolo dobre po desiatej, ale nesvietilo sa tam. Všetko bolo pozatvárané.“

„O akom dome hovoríš?“

„O vile Dunworley.“

„Myslíš to veľké opustené sídlo na útese powyše nás?“ spýtala sa Grania. „Už je prázdne celé roky, nie?“

„Keď si bola malá, tak tam nik nebýval, ale...“ Kathleen si vzdychla, „vrátili sa, keď si sa odsťahovala do New Yorku. A po tom, čo sa stala... tá nehoda, odišli. Nik by si nebol pomyslel, že sa tu zasa ukážu. Boli sme radi, že sú preč,“ zdôraznila. „Je to dlhý príbeh.“ Kathleen buchla rukou po stole a vstala. „Čo bolo, bolo. Radím ti, aby si sa od nich držala čo najďalej. Našej rodine oddávna spôsobovali iba samé problémy, veru tak.“

Grania hľadela na matku, ako prešla k peci a so zadržaným dychom zdvihla zo sporáka ťažký železný hrniec s večerou. „Jej matka by asi mala vedieť, v akom nebezpečenstve sa dnes ocitla tá malá,“ povedala opatrne.

„Nemá matku,“ Kathleen rytmicky miešala vareškou kašu.

„Zomrela?“

„Áno.“

„Ach tak... a kto sa teda stará o to úbohé dieťa?“

„To sa ma nepýtaj,“ Kathleen mykla plecami, „nie je to moja starosť ani ma to nezaujíma.“

Grania sa zamračila. Matka takto zvyčajne nereagovala. Kathleen mala láskavé materinské srdce, doširoka otvorené pre každého, kto sa ocitol v núdzi. Ako prvá bežala na pomoc rodine a priateľom, ak sa vyskytol nejaký problém alebo potrebovali pomoc. Najmä pokiaľ išlo o deti.

„Ako zomrela jej matka?“

Drevená vareška sa zastavila. Kathleen mlčala. Nakoniec si sťažka vzdychla a otočila sa k dcére. „Nuž, ak ti to nepoviem, čoskoro sa to aj tak dozvieš od niekoho iného. Siahla si na život.“

„Spáchala samovraždu?“

„To je to isté, Grania.“

„Kedy sa to stalo?“

„Pred štyrmi rokmi skočila z útesu. Telo našli o dva dni. Vyplavilo ho na breh ostrova Inchydoney.“

Tentoraz stíchla Grania. Nakoniec sa váhavo ozvala: „A z ktorého miesta skočila?“

„Tak sa mi marí, že odtiaľ, kde si dnes videla jej dcéru. Povedala by som, že Aurora hľadala svoju mamu.“

„Vieš, ako sa volá?“

„Samozrejme, nie je to žiadne tajomstvo. Lisleovci kedysi vlastnili

Dunworley vrátane vily. Boli to páni. V šesťdesiatych rokoch predali pozemky a nechali si iba vilu na útese.“

„To meno som kdesi videla – *Lisle*...“

„Miestny cintorín je plný náhrobkov s týmto menom. Aj ju tam pochovali.“

„A ty si už niekedy predtým videla na útesoch to dievčatko – *Auroru*?“

„Preto ju otec vzal odtiaľto preč. To úbožiatko po matkinej smrti chodilo k útesom a volalo na ňu. Celkom iste sa išlo pominúť od žiaľu.“

Grania videla, ako matkin výraz na okamih znežnel. „Chúďa malé,“ hlesla.

„Áno, bol to žalostný pohľad, nezaslúžila si to, ale tá rodina je skrz-na-skrz skazená. Počúvni ma, Grania, treba sa im vyhýbať.“

„Ktovie, prečo sa vrátili,“ utrúsila Grania skôr sama pre seba.

„*Lisleovci* si robia, čo chcú. Neviem a ani to nechcem vedieť. Poď mi pomôcť prestrieť stôl, nech mám z teba nejaký osov.“

Grania vyšla hore schodmi do svojej izby tesne po desiatej, ako každý večer od príchodu domov. Matka na prízemí chystala stôl na zajtrajšie raňajky, otec driemal v kresle pred televízorom a jej brat Shane sa pobral do dedinskej krčmy. Obaja muži mali na starosti dvestohektárový pozemok, z ktorého väčšiu časť tvorili pasienky pre ovce a dojnice. Dvadsaťdeväťročný „chlapec“, ako stále s nehou nazývali Shanea, nemal v úmysle založiť si vlastný domov. Z času na čas sa v jeho živote vyskytla nejaká žena, ale len zriedka prekročila prah ich domu. Kathleen dvíhala obočie nad synovým nezaujmom o ženu, no Grania vedela, že matka by bez neho bola stratená.

Zaliezla pod perinu a počúvala, ako dážd' bubnuje na okná. Dúfala, že aj úbohá *Aurora Lisleová* je doma v bezpečí a v teple. Otvorila knihu, no zistila, že sa nedokáže sústrediť. Zívla. Asi to bude tým čerstvým vzduchom, že sa cíti tak ospalo; v *New Yorku* si len zriedka šla ľahnúť pred polnocou.

Grania si nespomínala, žeby niekedy v detstve ostala na noc sama doma. Ak matka musela občas odísť na dobročinnú misiu k chorému príbuznému, so železnou pravidelnosťou im doma nachystala jedlo a čisté oblečenie. Pokiaľ ide o otca, Grania pochybovala, že by za tridsaťštyri rokov manželstva strávil čo len jedinú noc inde ako vo svojej posteli.

Každé ráno vstával o pol šiestej a ponáhľal sa do maštale. Vracal sa za súmraku. Jej rodičia vždy vedeli, kde sa nachádza ten druhý. Akoby žili jeden spoločný život, boli nerozluční.

Najsilnejším putom boli pre nich deti.

Keď pred ôsmimi rokmi začala Grania žiť s Mattom, považovali za samozrejmé, že jedného dňa budú chcieť dieťa. Ale ako všetky moderné páry, aj oni sa najskôr sústredili na kariéru, žili rýchlo a tvrdo pracovali.

Jedného rána Grania vstala a ako vždy hodila na seba legíny a bundu. Bežala popri Hudsoni a zastavila sa vo Winter Gardens v Battery Parku na laté a obloženú zemľu. A vtedy sa to stalo. Popijala kávu a pohľad jej padol na kočík zaparkovaný pri vedľajšom stole. Drobný novorodenec vnútri tvrdo spal. Granii sa náhle zmocnilo intenzívne nutkanie vytiahnuť dieťa z kočíka a privinúť si hlávku s jemnými vláskami k prsiam. Jeho matka sa na ňu nervózne usmiala a pritiahla si kočík k sebe. Grania bežala späť domov, šokovaná emóciami, ktoré sa v nej tak nečakane prebudili.

Myslela si, že ju to prejde. Celý deň strávila v ateliéri, modelovala tvárnu hnedú hlinu do podoby poslednej zákazky, no ten pocit ju neopúšťal.

O šiestej odišla z ateliéru, osprchovala sa a prezliekla. Večer sa chystala na otvorenie novej galérie. Naliala si pohár vína a cez okno pozorovala mihotavé svetlá New Jersey na opačnom brehu rieky Hudson.

„Chcem mať dieťa.“

Poriadne si odpila z pohára. Zachichotala sa nad absurdnosťou slov, ktoré práve vyslovila. A tak ich pre istotu vyslovila znova.

Zrazu cítila, že tak je to správne. Nielen správne, ale úplne prirodzené, akoby v nej táto túžba driemala celý život. Dôvody, prečo s tým počkať, sa jednoducho vyparili a zdali sa jej smiešne.

Grania sa vybrala na otvorenie galérie, krátko sa pohovárala so zvyčajnou kompániou umelcov a zberateľov, s ktorými sa stretávala na takýchto podujatiach. No hlavou jej bežali praktické otázky súvisiace s rozhodnutím, ktoré jej malo zásadne zmeniť život. Budú sa musieť presťahovať? Nie, v najbližšej budúcnosti to nebude nutné – ich podkrovný byt v štvrti Tribeca je priestranný a Mattovu pracovňu môžu prerobiť na detskú izbu. Aj tak ju takmer nepoužíval, zväčša si vzal laptop do obývačky a pracoval tam. Bývajú na štvrtom poschodí, no kočík sa zmestí do výťahu. V Battery Parku sú dobre vybavené ihriská a čerstvý vzduch. Dá sa tam pohodlne dostať aj peši. Grania pracovala z ateliéru v dome, takže ak by musela zaobstaráť bábätku opatrovatelku, bola by od nich len na skok.

Dievča na útese

Lahla si do veľkej prázdnej postele. Matt odcestoval na celý týždeň, vráti sa až o pár dní. Podráždene si vzdychla. Zatiaľ sa s ním nemôže podeliť o svoje plány ani pocity vzrušenia. Nemôže mu to len tak oznámiť po telefóne. Zaspala až nadržanom s predstavou, ako podáva hrdému Mattovi ich novonarodené dieťa.

Keď sa vrátil, táto myšlienka ho nadchla rovnako ako ju. Okamžite sa pustili do príjemnej realizácie svojich plánov. Predstavovali si, že majú tajný „tímový projekt“, ktorý ich navždy spojí tak ako jej rodičov. Bol to posledný chýbajúci kúsok skladačky, vďaka nemu raz a navždy vytvoria dokonalú jednotu, v ktorej sa budú vzájomne dopĺňať. Stane sa z nich skutočná rodina.

Grania ležala vo svojej úzkej detskej posteli. Počúvala zlostné zavýjanie vetra, ktorý sa opieral do hrubých kamenných stien rodičovského domu. Načiahla sa po vreckovku a poriadne si vysiakala nos.

To všetko sa udialo pred rokom. „Tímový projekt“ ich však nespojil. S hrozným pocitom musela priznať, že ich zničil.

Keď sa Grania zobudila nasledujúce ráno, nočná búrka bola preč ako zlá spomienka a vzala so sebou aj ťažké sivé mraky. Nečakane sa objavilo zimné slnko a zalialo rozľahlú krajinu za oknom, nekonečné zelené polia okolo farmy, posiate bielymi načuchranými bodkami – pasúcimi sa ovcami.

Grania zo skúsenosti vedela, že to dlho nepotrvá; slnko v Západnom Corku sa podobalo temperamentnej dive, objavilo sa na scéne, za okamih si vychutnalo svoju slávu a potom zmizlo tak rýchlo, ako sa objavilo.

Posledných desať dní vytrvalo lialo, a tak si Grania nemohla ísť zabehať ako zvyčajne. Preto rýchlo vyskočila z postele a z kufra, ktorý ostal nevybalený, vylovila bundu, legíny a tenisky.

„No teda, dnes ráno si si privstala,“ skonštatovala mama, keď Grania zišla dolu schodmi do kuchyne. „Kašu?“

„Dám si, keď sa vrátim. Idem si zabehať.“

„Ale šetri sily. Zdá sa mi, že nemáš dobrú farbu – kam sa podeli tvoje červené líca?“

„Veď práve o to mi ide, mami.“ Grania sa prinútila k úsmevu. „Uvidíme sa o chvíľu.“

„A nieže prechladneš!“ zavolala Kathleen za miznúcou dcérou. Sledovala ju cez kuchynské okno, ako beží popri starobyľom kamennom múriku. Úzky chodníček sa zarezával do polí a v diaľke sa menil na cestu, čo viedla k útesom.

Keď sa Grania vrátila z New Yorku, pri pohľade na ňu sa Kathleen zľakla. Za tie tri roky, čo sa nevideli, z jej dcéry, peknej ako obrázok, akoby unikol život. Kedysi jej svetlá pokožka, plavé kučery a tyrkysovomodré oči priťahovali mužské pohľady. Pred Johnom, svojím manželom, poznamenala, že Grania vyzerá ako ružová blúzka, ktorú omylom vyprali s tmavou bielizňou. Bola len tieňom ženy, akou bola kedysi.

Kathleen vedela, prečo je to tak. Grania jej to prezradila, keď zatelefo-

novala z New Yorku a spýtala sa, či môže na krátky čas prísť domov. Samozrejme, súhlasila, tešila sa na neočakávaný návrat svojej dcéry. No celkom tomu nerozumela, podľa nej mala Grania tento čas prežiť so svojím manželom, mali si byť oporou v zármutku, a nie byť každý sám na opačnom konci sveta.

A ten jej úžasný Matt volá každý večer. Grania s ním však tvrdohlavo odmieta hovoriť. Kathleen mala preňho slabosť. S príťažlivým vzhľadom, mäkkým connecticutským prízvukom a so zdvorilými spôsobmi jej pripomínal filmovú hviezdu, ktorú v mladosti zbožňovala. Matt vyzeral celkom ako mladý Robert Redford. Nikdy nepochopila, prečo sa Grania zaňho odmietla vydať. Jej dcéra bola vždy tvrdohlavá, mala ho v hrsti, no teraz to nepotrvá dlho a stratí ho nadobro.

Možno toho nevie o svete veľa, ale pozná mužov a ich ego. Nie sú ako ženy – nevydržia dlho, ak ich nejaká odmieta. A jedno je isté, Mattove telefonáty sa čoskoro skončia a on to vzdá.

Ale ktovie, možno je tu ešte čosi, o čom nevie...

Kathleen si vzdychla, pozbierala riad zo stola a vložila ho do drezu. Grania bola jej zlatičko, predstaviteľka klanu Ryanovcov, keď vyletela z hniezda, urobila aj nemožné, aby jej rodina, najmä matka, bola na ňu hrdá. Príbuzní sa na ňu jednoducho vypytovali, študovali výstrižky z novin, ktoré Grania posielala z New Yorku. Fascinovali ich detaily z jej výstav aj majetní klienti, ktorí si najímali Graniu, aby zvečnila tváre ich detí alebo zvierat z bronzu.

Uchytiť sa v Amerike – to aj naďalej ostávalo najväčším írskym snom.

Kathleen poutierala misky a príbor a uložila ich do drevenej zásuvky. Pravdaže, nikto nemá dokonalý život, to si uvedomuje. Predpokladala, že Granii nechýba detský džavot, a zmierila sa s tým. Má predsa urasteného silného syna, od ktorého sa celkom iste jedného dňa dočká vnúčat. Zrejme sa však mylila. Napriek sofistikovanému životnému štýlu, aký viedla jej dcéra uprostred veľkého sveta v New Yorku, túžba po dieťati ju neobišla. Kým sa Grania nestane matkou, nebude šťastná.

Kathleen sa nevedela ubrániť myšlienke, že Grania si za to môže sama. Napriek všetkým novodobým liekom, čo majú napomôcť zázraku života, neexistuje nič, čo by nahradilo mladosť. Veď ona mala sotva devätnásť, keď sa jej narodila Grania! V tom veku prekypovala tolkou energiou, že po dvoch rokoch dokázala priviesť na svet ďalšie dieťa. Grania má tridsaťjeden. Nech si tieto moderné ženy, čo sa ženú za kariérou, myslia čokoľvek, nemôžu mať všetko.

Takže aj keď ju úprimne mrzela dcérina strata, mala by sa zmieriť s tým, čo má, a nie sa upnúť na to, čo jej chýba. S touto myšlienkou sa pobrala hore schodmi, aby ustlala posteľ.

Grania sa zviezla na mokrú skalú obrastenú machom. Snažila sa chytiť dych. Fučala a dychčala ako penzista. Potrat a zanedbaná kondička si zjavne vypýtali svoju daň. Chvíľku oddychovala a teniskami kopala do drsných trsov trávy. Vytrvalo však držali s koreňmi silno zapustenými v pôde. Keby sa tak držal aj ten malý život v nej...

Štyri mesiace... keď si konečne s Mattom mysleli, že sú za vodou. Všetci hovoria, že vtedy už zvyčajne nič nehrozí. Grania si až vtedy vydýchla a začala si vychutnávať vytúženú predstavu, že sa čoskoro stane matkou.

Spolu s Mattom oznámili radostnú správu obom párom starých rodičov. Elaine a Bob, Mattovi rodičia, ich vzali na obed do L'Escale, neďaleko svojho obrovského domu v súkromnej štvrti Belle Haven v Greenwichi. Bob sa ich bez rozpakov opýtal, či sa už konečne vezmú, keď je dieťa na ceste. Koniec koncov, je to jeho prvé vnúča a Bob dal jasne najavo, že musí mať ich priezvisko. Grania stuhla – zúrila vždy, keď ju zahnali do kúta, čo sa jej pri Mattovom otcovi stávalo často –, odvetila, že to ešte musia s Mattom prebrať.

O týždeň u nich zadrnčal zvonček. Pred hlavným vchodom stála do dávka z Bloomingdale's naložená značkovou výbavou celej detskej izby. Poverčivá Grania dala všetko vyložiť v pivnici, izbu zariadenia až pred pôrodom. Keď si obzrela obsah škatúľ naskladaných v rohu, zistila, že Elaine nezabudla na nič.

„A je po našom výlete do Bloomie's, myslela som si, že si vyberiem aspoň kočík alebo značku plienok,“ nevďačne zašomrla Grania, keď sa Matt v ten večer vrátil domov. „Mama nám len chce pomôcť,“ bránil matku Matt. „Vie, že bohvieako nezarábam a ty máš dobrý, ale nepravidelný príjem. Možno by som mal pouvažovať nad tým, že by som išiel pracovať do otcovej firmy, keď sa má narodiť ten drobce.“ Matt pohladkal jej malé, no viditeľne okrúhlejšie bruško.

„Matt, len to nie!“ protestovala. „Dohodli sme sa, že to nikdy neurobíš. To by nebol život, otec by ti nedal dýchať. Vieš, aký je autoritársky.“

Grania prestala kopať do trávy a zahľadela sa na more. Pri spomienke na tento rozhovor jej po tvári preletel trpký úsmev. Pokiaľ išlo o Mattov-

ho otca, použila naozaj mierne slová. Bob bol manipulátor, ktorý chcel jednoducho kontrolovať svojho syna. Chápala, aké sklamanie prežíval, keď sa Matt odmietol zamestnať v rodinnej investičnej spoločnosti, no udivovalo ju, že nikdy neprejavil hrdosť ani záujem o synovu kariéru. Mattovi sa výborne darilo. Stal sa uznávanou autoritou v oblasti detskej psychológie. Bol vedúcim katedry na Kolumbijskej univerzite a každú chvíľu ho pozývali prednášať na iné univerzity v Spojených štátoch. Bob sa drobnými pichľavými poznámkami na adresu jej výchovy a vzdelania jednoducho navážal aj do Granie.

Pri pohľade do nedávnej minulosti cítila uspokojenie aspoň nad tým, že od Mattových rodičov nevzali ani dolár. Dokonca ani v ťažkých začiatkoch, kým sa nepresadila ako sochárka a Matt nedokončil doktorské štúdium, keď horko-ťažko naškrabali na nájomné za malý jednoizbový byt. Možno bola paranoidná, no mala na to dôvod – okúzľujúce dievčatá z Connecticutu v značkovom oblečení, s ktorými sa zoznámila prostredníctvom Mattovej rodiny, ostro kontrastovali s jednoduchým dievčaťom z kláštornej školy kdesi v írskom zapadákovu. Možno od začiatku bol ich vzťah predurčený na neúspech...

„Ahoj.“

Grania sa strhla. Poobzerala sa okolo seba, no nevidela nikoho.

„Povedala som ahoj.“

Hlas sa ozýval spoza nej. Otočila sa o stoosemdesiat stupňov, aby sa pozrela, komu patrí. Za jej chrbtom stála Aurora. Dnes, našťastie, bola poriadne oblečená. Mala na sebe džínsy a vetrovku, ktorá na jej chudej postave priam visela. Spod vlnenej čiapky jej kde-tu vyskakoval pramienok úchvatných ryšavých vlasov. Velikánske oči a plné ružové pery boli vsadené do drobnej tváričky pekného srdcovitého tvaru.

„Ahoj, Aurora.“

Dievča uprelo na Graniu prekvapený pohľad. „Odkiaľ vieš, ako sa volám?“

„Včera sme sa stretli.“

„Naozaj? A kde?“

„Tu na útesoch.“

„Vážne?“ Aurora sa zamračila. „Nepamätám si, že by som tu včera bola. A celkom určite sme sa spolu nerozprávali.“

„To nie, Aurora, iba som ťa tu videla. To je všetko,“ vysvetľovala Grania.

„Odkiaľ teda vieš, ako sa volám?“ Aurora rozprávala s výrazným anglickým prízvukom.